

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sžfk/15/2020
Identifikačné číslo spisu: 7018200312
Dátum vydania rozhodnutia: 2. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7018200312.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M v právnej veci žalobcu: NOLVER, s.r.o., so sídlom Platanová 4, 040 01 Košice, IČO: 36 199 958, zast. JUDr. Miroslavom Katunským, advokátom so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o všeobecnej správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. 100100323/2018 z 11.1.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 7S/26/2018 z 16.10.2019, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Daňový úrad Košice (ďalej len „správca dane“) na základe výsledkov daňovej kontroly na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“ alebo „daň“) vykonanej u žalobcu vydal rozhodnutie č. 102226771/2017 z 23.10.2017 (ďalej aj „rozhodnutie správcu dane“), ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyrubil žalobcovi rozdiel dane vo výške 3.500 eur za zdaňovacie obdobie október 2013.

2. Správca dane rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal splnenie hmotnoprávných podmienok podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), pretože nevedel preukázať účel použitia reklamných služieb vyplývajúcich z faktúry č. 2013/10/07 z 31.10.2013 od spoločnosti XIQIO, s.r.o. so sídlom Dopravná 2, 040 01 Košice, IČO: 45 957 827 (ďalej len „XIQIO“) na podnikateľskú činnosť, ktorej predmetom mal byť prenájom reklamnej plochy na športovom vozidle. Správca dane

zároveň konštatoval, že deklarované zdaniteľné plnenie bolo vytvorené umelo za účelom získania neoprávnenej finančnej výhody.

3. Závery správcu dane vychádzali najmä z nasledovných skutkových okolností:

- spoločnosť XIQIO nepredložila účtovné, daňové a iné doklady preukazujúce dodanie služieb žalobcovi, pretože údajne došlo ku ich krádeži,
- Z.. H. X. (ďalej len „splnomocnená zástupkyňa žalobcu“) nedisponovala žiadnymi dokladmi, ani zostavami v počítači, pretože pri zmene konateľa všetky účtovné odovzdala novému konateľovi a spoločnosť vymazala z účtovného softvéru vo svojom počítači,
- podľa vyjadrenia splnomocnenej zástupkyne žalobcu reklama na vozidle slúžila na účel získania nových nájomcov; žalobca nemal žiadne voľné priestory, ktoré by mohol ponúkať na prenájom,
- konateľ spoločnosti nevedel správcovi dane konkretizovať, aké konkrétne služby boli zahrnuté v stanovenej cene 14.400 eur, ani tú skutočnosť, prečo je výška fakturovanej sumy za prenájom reklamnej plochy iná v rôznych zdaňovacích obdobiach,
- z pohybov na bežnom účte nebolo možné identifikovať označené platby za reklamu, pričom faktúra za službu bola vystavená v roku 2013 a zaplatená až v roku 2016,
- správca dane konštatoval personálne prepojenie žalobcu a spoločnosti XIQIO, keď konateľ žalobcu bol v čase spornej transakcie aj konateľom spoločnosti XIQIO (v období od 4.2.2011 do 1.7.2015), pričom sám uviedol, že oprávnený konateľ za spoločnosť XIQIO bol iba on sám (zápisnica o ústnom pojednávaní č. 103486902/2016 z 12.7.2016) a splnomocnená zástupkyňa vyhotovila spornú faktúru a spracúvala aj účtovníctvo spoločnosti XIQIO, ako aj účtovníctvo žalobcu,
- z dokladov spoločnosti G.I. SANDOP - s.r.o. vyplynulo, že žalobca predal tejto spoločnosti športové vozidlo, na ktorom mala byť reklama umiestnená, hoci konateľ žalobcu tvrdil, že nevie, kto bol majiteľom vozidla,
- konateľ spoločnosti G.I. SANDOP - s.r.o. bol aj konateľom a spoločnosti XIQIO; splnomocnená zástupkyňa žalobcu je účtovníčkou spoločnosti G.I. SANDOP - s.r.o.

4. Rozhodnutím č. 100100323/2018 z 11.1.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný postupom podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správcu dane.

II.

Konanie pred krajským súdom

5. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

6. Nezákonnosť rozhodnutí finančných orgánov žalobca videl v nesprávnom posúdení veci v nadväznosti na vyhodnotenie a zistenie skutkového stavu vo vzťahu k otázke oprávnenosti nároku na odpočet dane, ako aj v nedostatočnom odôvodnení preskúmaného rozhodnutia.

7. Dňa 16.10.2019 krajský súd vyhlásil rozsudok č.k. 7S/26/2018-69 (ďalej len „rozsudok“), ktorým postupom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol správnu žalobu, pretože žalobné námietky žalobcu považoval za nedôvodné.

8. Enunciát rozsudku krajský súd odôvodnil nasledovnými skutočnosťami:

- z rozhodnutí finančných orgánov vyplýva, že rozhodujúcou skutočnosťou pre nepriznanie odpočítania dane nebolo len zistenie správcu dane spočívajúce v nepreukázaní efektívnosti použitej reklamy žalobcom na podnikateľskú činnosť, ale súhrn všetkých skutočností zistených v rámci daňovej kontroly,
- v súvislosti so žalobnou námietkou ohľadne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3SŽf/1/2011 z 15.3.2011, krajský súd konštatoval, že nie je aplikovateľný na prejednávajúcu vec, pretože v uvedenej veci sa pri každej faktúre nachádzal podrobný súpis dodaného tovaru a služieb,

- vo vzťahu k žalobnému bodu ohľadne prenosu dôkazného bremena poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžfk/12/2017 z 18.5.2018,
- podľa mienky krajského súdu, pokiaľ si žalobca uplatnil právo na odpočet dane, bolo jeho základnou povinnosťou preukázať, že má na jeho uplatnenie právny nárok a ak daňové orgány spochybnili účel deklarovaných zdaniteľných obchodov, bolo na žalobcovi, aby túto pochybnosť odstránil,
- krajský súd sa stotožnil aj so záverom žalovaného, že vzhľadom na personálnu prepojenosť subjektov zdaniteľných obchodov v rozhodnom období je nepochybné, že žalobca nielenže mal vedomosť o tom, že uvedeným obchodným prípadom dôjde k zneužitiu práva žalobcom na odpočet DPH, ale sa priamo na tomto akte zneužitia práva aktívne podieľal,
- krajský súd zastával názor, že zjavným zámerom žalobcu bolo obísť cieľ sledovaný zákonom o DPH, pretože faktúra bola vystavená medzi personálne a majetkovo prepojenými osobami, a to prostredníctvom Z.. J. J., pričom aj preto žalobca vedel, resp. musel vedieť, že svojou činnosťou sa zúčastňuje na plnení, ktorého jediným cieľom je zníženie daňovej povinnosti na dani.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

9. Proti rozsudku krajského súdu žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) brojil včas podanou kasačnou sťažnosťou z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP a žiadal, aby kasačný súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

10. Sťažovateľ v rámci sťažnostných dôvodov predovšetkým akcentoval, že krajský súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke pretože:

- krajský súd za rozhodujú skutočnosť pre nepriznanie práva na odpočet dane nepovažoval nepreukázanie účelu reklamy na podnikateľskú činnosť, ale súhrn všetkých skutočností zistených a uvedených v preskúmanom rozhodnutí,
- keďže krajský súd nekonkretizoval, ktoré skutočnosti považoval za rozhodujúce, je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný,
- týmto procesným postupom sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- záver krajského súdu, že dodanie služby medzi majetkovo a personálne prepojenými spoločnosťami obchádza cieľ sledovaný zákonom o DPH je nesprávny, pretože s dodávkami medzi personálne a majetkovo prepojenými osobami počíta § 22 ods. 8 a 9 zákona o DPH.

B)

11. Žalovaný v písomnej reakcii na kasačnú sťažnosť zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii a navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV.

Právny názor kasačného súdu

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 1.8.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky odo dňa 1.8.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1.8.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp.zn. 4Sžfk/15/2020. Od 1.8.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

13. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2

SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 445 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju postupom podľa § 461 SSP zamietol.

14. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov kasačnému súdu pripadlo posúdiť, či krajský súd vec posúdil správne po právnej stránke, keď ako nedôvodné zamietol žalobné body sťažovateľa. Krajský súd bol toho názoru, že nesplnenie hmotnoprávnych podmienok podľa zákona o DPH (§ 49 ods. 2 zákona o DPH) bolo len jedným z množiny dôvodov, pre ktoré finančné orgány nepriznali žalobcovi právo na odpočet dane zo spornej faktúry.

15. Sťažovateľ v tomto kontexte sťažnostnou námietkou brojil proti tej skutočnosti, že krajský súd v podstate poprel argumentáciu finančných orgánov o neefektívnosti spornej reklamy a žalobné body považoval za nedôvodné na základe „súhrnu všetkých skutočností zistených a uvedených v žalovanom rozhodnutí.“ Sťažovateľ bol preto toho názoru, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, keďže krajský súd zlyhal v tom, že nevedel uviesť kritické skutočnosti, pre prijatie záveru o nedôvodnosti žalobných bodov.

16. Kasačný súd na tomto mieste považoval za podstatné uviesť, že napriek skutočnosti, že sťažovateľ kasačnú sťažnosť rámcuje len v rozsahu dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP] a odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu [§ 440 ods. 1 písm. h) SSP], v rámci sťažnostných bodov tvrdí, že rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné [čo predstavuje dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP], keďže krajský súd podľa jeho názoru nekonkretizoval, ktoré skutočnosti považoval za podstatné pre prijatie napadnutého enunčiátu.

17. Aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ nekvalifikovaným spôsobom obmedzil kasačný prieskum rozhodnutia len v rozsahu právneho posúdenia veci krajským súdom po právnej stránke a odklonu od rozhodovacej praxe kasačného súdu, kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu aj v intenciách kasačného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SPP, keďže uvedená námietka implicitne vyplývala zo sťažnostných bodov sťažovateľa.

18. Kasačný súd sa však nemohol stotožniť s argumentáciou sťažovateľa, že by krajský súd nekonkretizoval skutočnosti, ktoré považoval za rozhodujúce pre prijatie záveru o nedôvodnosti žaloby.

19. Totiž krajský súd akcentoval, že finančné orgány konštatovali záver ohľadne efektivity reklamy popri iných skutkových okolnostiach zistených v rámci daňovej kontroly, ktoré demonštratívny spôsobom vymenoval (bod 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku), a na základe ktorých považoval dedukciu finančných orgánov o nepriznaní práva na odpočet dane za legitímnu a legálnu.

20. Navyše, v rámci demonštrovaných skutkových okolností krajský súd akcentoval umelo vytvorenú konštrukciu sporného zdaniteľného plnenia, ktorú videl najmä v zrejmom personálnom prepojení obchodných spoločností, ktorých sa sporný obchod bezprostredne týkal (body 38. a 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku), a na základe ktorej sťažovateľ získal neoprávnenú daňovú výhodu.

21. Ani so sťažnostnou námietkou ohľadne odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa senát Najvyššieho správneho súdu nemohol stotožniť.

22. Sťažnostný dôvod prípustnosti kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP je viazaný na rešpektovanie ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu krajskými súdmi. V tomto kontexte bude sťažovateľ v kasačnom konaní úspešný iba za predpokladu, ak v rámci sťažnostných bodov ponúkne aj konkrétne rozhodnutie kasačného súdu (uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí), ktoré nebolo krajským súdom rešpektované pri rozhodovaní v pojednávanej veci.

23. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentoval v tom smere, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pretože neponúkol náležité a zrozumiteľné odôvodnenie rozsudku, pričom poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/98/2017 z 31.3.2019.

24. Kasačný súd v tejto súvislosti uvádza, že rozhodnutie, ktoré sťažovateľ ponúkal, nie je aplikovateľné na prejednávajúcu vec, keďže sa týkalo uloženia povinnosti vypratať nebytový priestor.

25. Navyše, ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v (civilnom) dovolacom konaní podľa tretej hlavy štvrtej časti Civilného sporového poriadku (§ 419 a nasl. Civilného sporového poriadku), ktoré logicky nemôže predstavovať „ustálenú rozhodovacia prax kasačného súdu“. Z uvedených dôvodov nemohol kasačný súd vyhovieť ani druhej kasačnej námietke sťažovateľa, keď rozhodnutie, na ktoré sťažovateľ poukazoval, sa ani netýkalo súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva.

26. Ostatným kasačným bodom sťažovateľ namietal, že záver krajského súdu týkajúci zneužívajúceho konania medzi majetkovo a personálne prepojenými spoločnosťami nie je správny, pretože zákon o DPH počíta s existenciou dodávok a služieb medzi personálne a majetkovo prepojenými subjektmi (§ 22 ods. 8 a 9 zákona o DPH).

27. Podľa § 22 ods. 8 zákona o DPH, ak pri dodaní tovaru alebo dodaní služby osobám, ktoré majú osobitný vzťah k platiteľovi, ktorý dodáva tovar alebo službu, je protihodnota nižšia ako trhovú hodnotu na voľnom trhu a príjemca plnenia nie je platiteľom alebo je platiteľom, ktorý pri tomto tovare alebo službe nemá právo na odpočítanie dane v plnom rozsahu, základom dane je trhovú hodnotu na voľnom trhu. Trhovou hodnotou na voľnom trhu je suma, ktorú by príjemca plnenia musel zaplatiť pri obstaraní príslušného tovaru alebo služby v tuzemsku na rovnakom obchodnom stupni ako na tom, na ktorom sa dodanie tovaru alebo dodanie služby uskutočňuje, nezávislému dodávateľovi tovaru alebo služby v čase tohto dodania za podmienok spravodlivej hospodárskej súťaže. Ak nie je možné zistiť porovnateľné dodanie tovaru alebo služby, trhovú hodnotu na voľnom trhu je

a/ pri dodaní tovaru suma, ktorá nie je nižšia ako kúpna cena príslušného tovaru alebo podobného tovaru, a ak kúpna cena neexistuje, náklady na vytvorenie tovaru vlastnou činnosťou príslušného tovaru v čase jeho dodania,

b) pri dodaní služby suma, ktorá nie je nižšia ako náklady na túto službu.

Podľa § 22 ods. 9 zákona o DPH na účely odseku 8 osobami, ktoré majú osobitný vzťah k platiteľovi, sú

a/ fyzické osoby, ktoré sú štatutárnym orgánom platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, alebo členom štatutárneho orgánu platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, ako aj fyzické osoby, ktoré sú im priamo podriadené,

b/ fyzické osoby, ktoré sú členom dozornej rady platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu,

c/ osoby, ktoré priamo alebo nepriamo vlastnia alebo kontrolujú 10 % alebo viac akcií alebo podielov platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, a fyzické osoby, ktoré sú ich štatutárnym orgánom alebo členom ich štatutárneho orgánu,

d/ osoby, v ktorých priamo alebo nepriamo vlastní alebo kontroluje 10 % alebo viac akcií alebo podielov platiteľ, ktorý dodáva tovar alebo službu, a fyzické osoby, ktoré sú ich štatutárnym orgánom alebo členom ich štatutárneho orgánu,

e/ osoby, ktoré sú členom platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu,

f/ fyzické osoby, ktoré sú v pracovnoprávnom vzťahu voči platiteľovi, ktorý dodáva tovar alebo službu,

g/ fyzické osoby, ktoré sú osobou blízkou fyzickej osobe uvedenej v písmene a/, b/, c/, d/ alebo f/,

h/ právnické osoby, ktorých štatutárny orgán alebo spoločník je aj štatutárnym orgánom alebo spoločníkom platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu,

i/ fyzické osoby, ktoré žijú s platiteľom, ktorý dodáva tovar alebo službu, v domácnosti,

j/ osoby blízke platiteľovi, ktorý je fyzickou osobou a ktorý dodáva tovar alebo službu.

Podľa § 69 ods. 14 zákona o DPH platiteľ, ktorému je alebo má byť dodaný tovar alebo služba v tuzemsku, ručí podľa § 69b za daň z predchádzajúceho stupňa uvedenú na faktúre, ak dodávateľ daň uvedenú na faktúre nezaplatil alebo sa stal neschopným zaplatiť daň a platiteľ v čase vzniku daňovej povinnosti vedel alebo na základe dostatočných dôvodov vedieť mal alebo vedieť mohol, že celá daň alebo časť dane z tovaru alebo služby nebude zaplatená. Dostatočným dôvodom na to, že platiteľ vedieť mal alebo vedieť mohol, že celá daň alebo časť dane z tovaru alebo služby nebude zaplatená, je skutočnosť, že

- a) protihodnota za plnenie uvedená na faktúre je bez ekonomického opodstatnenia neprimerane vysoká alebo neprimerane nízka,
- b) v čase vzniku daňovej povinnosti bol jeho štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu alebo spoločníkom štatutárny orgán, člen štatutárneho orgánu alebo spoločník platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu.

28. V tomto kontexte sa kasačný súd stotožňuje s argumentáciou sťažovateľa v tom smere, že zákon o DPH pri určovaní základu dane a sadzbe dane reflektuje aj na tzv. osoby s osobitným vzťahom k platiteľovi (§ 22 ods. 9 zákona o DPH). Kasačný súd však dodáva, že ustanovenie § 22 ods. 8 zákona o DPH, na ktoré sťažovateľ poukazoval, sa týka určenia základu dane za poskytnutú službu, ktorej protihodnota je nižšia ako trhovú hodnotu na voľnom trhu, ak prijímateľ plnenia nie je platiteľom alebo je platiteľom, ktorý nemá právo na odpočítanie dane v plnom rozsahu.

29. V prejednávanej veci však zo skutkových okolností, ktoré finančné orgány zistili v priebehu daňovej kontroly vyplynulo, že spoločnosti, ktoré sa zúčastnili sporného obchodu boli prepojené prostredníctvom konateľa (pána Ing. Mariána Mičáka), ktorý bol v uvedenom období konateľom sťažovateľa aj konateľom spoločnosti XIQIO (bod 3. tohto rozsudku). Kasačný súd sa preto stotožnil so záverom prijatým finančnými orgánmi, že zo skutkových okolností predmetného prípadu jednoznačne vyplýva záver, že obchod uzatvoril sám so sebou a sám sa dohodol aj na cene za údajne dodané služby.

30. Personálne prepojenie zainteresovaných spoločností finančné orgány konštatovali aj vo vzťahu k splnomocnenej zástupkyňi žalobcu, ktorá v rozhodnom čase zastávala pozíciu účtovníčky v oboch obchodných spoločnostiach, a ktorá spornú faktúru vystavila; ale finančným orgánom nevedela predložiť žiadne účtovné a daňové doklady, pretože ich údajne vymazala.

31. Sťažovateľ kredibilným spôsobom v daňovom konaní nevedel vysvetliť výšku stanovenej ceny za údajnú reklamu, ani preukázať úhradu spornej faktúry za údajne poskytnuté služby. Z administratívneho spisu žalovaného totiž vyplýva, že na výzvu správcu dane predložil len výpis z pohybov na bežnom účte za rok 2016 a to napriek skutočnosti, že obchodná transakcia sa údajne mala realizovať v roku 2013. Z predmetných pohybov na bežnom účte ani nebolo možné bez dôvodných pochybností určiť, o aké platby išlo, komu boli predmetné sumy uhradené a za akým účelom (úradný záznam č. 100732864/2017 z 28.4.2017).

32. Ako už Súdny dvor Európskej únie viackrát vo svojej rozhodovacej praxi uviedol, nie je v rozpore s právom požadovať, aby daňový subjekt prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, na ktorom sa podieľa, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.

33. Vzhľadom na predostreté skutočnosti sa preto kasačný súd stotožnil so záverom prijatým krajským súdom, že sťažovateľ vedel, že sa svojou činnosťou zúčastňuje na plnení, ktorého cieľom je zníženie daňovej povinnosti.

34. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje sťažnostné body kasačnej sťažnosti za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 SSP o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

35. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na

náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 SSP.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.